

BIC BELT UIT PARIJS, FRANKRIJK

Die zomermiddag had ik besloten de bergen in te gaan.

In de stad was de temperatuur opgelopen tot 42 graden Celsius. Saoedisch Calabrië herinnerde ons eraan hoe woestijnhitte voelde. We waren nog niet toegelaten tot de OPEC, Italië weigerde ons nog steeds te laten gaan, en Brussel legde elke dag een andere rekening voor, die telkens een nieuw offer vroeg.

Omdat ik niet kon ophouden na te denken over hoe ik mijn dagen doorbracht, glimlachte ik om de recente gebeurtenissen en dacht ik na over hoe kwetsbaar de mens kon zijn in verhalen, in gedachten en bij het herlezen van de berichten op mijn telefoon.

Er waren pas een paar dagen verstreken sinds het voltallige bestuur van BIC France mijn stad had verlaten. Chanel vertrok kort daarna, en nog geen vierentwintig uur later stuurde ze me een bericht op Telegram.

Er stond:

“De vrouw in het hotel heeft me je telefoonnummer gegeven. Vrouwen bewijzen elkaar altijd die kleine diensten. Ik was echt blij je te ontmoeten, en ik waardeerde het dat je niet deed wat de meeste mannen gewoonlijk doen. Je lette op mijn geest en niet alleen op mijn lichaam.

Maar eerlijk gezegd, als vrouw, geloof ik dat dit niet het einde is. Het is geen belofte; het is veel meer dan dat. En vrouwen geven onmogelijke dingen nooit op.

Tot snel.

Kusjes,

Chanel.”

Ik stond op het punt mijn telefoon weg te leggen en in de natuur te verdwijnen toen er opnieuw een oproep binnenkwam.

Het landnummer was hetzelfde als altijd.

+33. Frankrijk.

Chanel wilde me spreken.

Ik nam niet meteen op.

Ik nam zelfs pas op bij haar vierde poging; elke oproep kwam bijna precies vijf minuten na de vorige.

Ik wilde begrijpen hoe dringend en belangrijk de zaak werkelijk was, en dit was de enige strategie waarmee ik dat goed kon meten.

Het was een van de geheimen die Moeder Gillette me had geleerd.

Bied nooit je volledige beschikbaarheid aan.

Maak jezelf niet te makkelijk bereikbaar.

Word iets waardevols, bijna een kostbaar voorwerp.

Alleen dan stijgt je waarde, en alleen dan zullen mensen je op de juiste manier zien.

Uiteindelijk brak het moment aan om op te nemen.

Ze klonk geïrriteerd en vroeg meteen waar ik was gebleven.

Het was belangrijk.

Het was dringend.

We moesten opnieuw afspreken.

Maar deze keer, zei ze, zou het op het hoogste niveau zijn.

“Wie is het?” vroeg ik. “De paus uit het Vaticaan?”

“Nee”, antwoordde ze lachend. “Je bent altijd dezelfde.”

De opmerking deed bijna vermoeden dat ze me al had leren kennen.

Toen ging ze verder.

“De familie met het grootste aandelenbelang in BIC wil je ontmoeten. En vreemd genoeg, zelfs voor mij, zijn het allemaal vrouwen. Geen mannen.”

“Kom je naar Parijs?”

“Ik moet eerst kijken hoeveel de beschikbare kameel kost”, antwoordde ik. “Bovendien weet je dat ik van heel weinig leef.”

“Ik wist dat je maar om één reden zou komen”, antwoordde ze.

“Toen ik je boeken las, besefte ik dat je nooit nee zegt tegen vrouwen. Het is een kwestie van elegantie, stijl en klasse. Iedereen die je werk leest, kan dat vinden.”

“Laat me alsjeblieft niet blozen”, zei ik. “Vooral omdat je het aan de telefoon nooit zou merken. En wanneer precies wil je dat ik kom?”

“Wanneer je maar wilt. Een afspraak is niet nodig. Ze ontmoeten je in een café aan de Champs-Élysées. Je mag bestellen wat je maar wilt drinken.”

“Ik regel het en laat het je snel weten.”

“Dag.”

“Dag.”

Nadat het gesprek was afgelopen, dacht ik lang na.

Toch kon geen enkele gedachte ooit de werkelijkheid bereiken die besloten lag in de improvisatie van buitengewone vrouwen.

Ferdinando